

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818201936
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8818201936.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a sudcov JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: F. Z., S.. XX.XX.XXXX, H. XXX/XX, XXX XX W. S. N., o zaplatenie 201,22 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 20. 02. 2019, č. k. 3Csp/101/2018-159, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Súd žalobu žalobcu z a m i e t a .

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“.

2. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal so žalobcom uplatneného nároku v zmysle žaloby, ktorou žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 201,22 eura s úrokom 28 % ročne od 04. 04. 2018 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 28. 06. 2005 v súlade s ust. § 269 ods. 2, § 708 a nasl., § 716 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a Všeobecnými obchodnými podmienkami banky (ďalej len „VOP“) zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca pre žalovaného zriadil a viedol účet žalovaného č. SK XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, tak ako to preukazujú výpisy z účtov. Žalobca žalobu odôvodňoval porušením podmienok vyššie uvedenej zmluvy. Žalovaný porušil zmluvnú povinnosť tým, že sa dostal na predmetnom účte do nepovoleného debetu vo výške žalovanej istiny a tento nevyrovnal ani na výzvu žalobcu. Nepovolený debet na účte žalovaného ku dňu 03. 04. 2008 predstavuje výšku žalovanej istiny. Keďže úroky (či už debetné alebo kreditné) sa na účte pripisujú v zmysle VOP k prvému dňu nasledujúceho mesiaca, žalobca žiada úroky od 04. 04. 2018, a to vo výške v súlade s priloženou výveskou úrokových sadzieb, v zmysle ktorej je istina pohľadávky (nepovolené prečerpanie účtu) úročená úrokom 28 % ročne.

3. V danom prípade vychádzajúc z predložených výpisov z účtu žalobcom, mal súd za preukázané, že ešte v roku 2008 bol zostatok žalovaného na predmetnom účte kladný, a to vo výške 3,57 eura, v roku 2012 vo výške 3,58 eura. Žalovaný sa dostal do debetu v čase od 31. 05. 2013 do 03. 06. 2013, a to vo výške -5 eur, čo vyplýva z predmetného výpisu za obdobie od 01. 01. 2013 do

01. 01. 2014. Z uvedených výpisov z účtu súd zistil, že žalovaný v uvedenom období nevykonával na účte žiadne transakcie, v dôsledku ktorých by sa mal dostať do debetného zostatku. Žalobca súdu nepreukázal a neozrejmil, z akého dôvodu začal odo dňa 31. 05. 2013 zaťažovať účet žalovaného poplatkom za vedenie exekúcie. Žalobca súdu neozrejmil a nevysvetlil, či a akou exekúciou alebo výkonom rozhodnutia bol účet postihnutý. Súdu nepredložil VOP, resp. sadzobník poplatkov účinný v tom čase, ktoré by preukazovali odôvodnenosť nároku žalobcu. Všetky ďalšie položky, ktorými žalobca účet zaťažil (úroky), súviseli v podstate s poplatkami za vedenie exekúcie, keďže žiadne iné transakcie na účte neboli. Žalobca nepreukázal oprávnenosť a dôvodnosť účtovania týchto všetkých poplatkov. Súd uzavrel, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno.

4. Súd zároveň poukázal na skutočnosť, že podľa bodu 4. zmluvy o vkladovom účte má banka právo meniť VOP, avšak zmena je účinná voči majiteľovi účtu len vtedy, ak majiteľ účtu prejaví s touto zmenou súhlas. Žalovaný vo svojom prvotnom vyjadrení uviedol, že žiadne výpisy (ktoré mu mali byť doručované raz ročne) mu doručené neboli. Preto bolo úlohou žalobcu dokázať opak a preukázať, že tieto výpisy z účtu, na ktorých uvádzal, že došlo k zmene VOP, žalovanému doručoval. Žalobca sa k tomuto vyjadril len tvrdením, že podľa čl. 19.8 doručovanie - písomnosť banky adresovaná klientovi sa považuje za doručenie tretím dňom po jej odoslaní prostredníctvom poštového podniku. Žalobca však v konaní nepreukázal, že k odoslaniu týchto písomností aj reálne došlo. Keďže účinnosť VOP, ktoré stanovovali možnosť žalobcu ukladať majiteľovi účtu vyššie uvedené poplatky, je podmienená vyjadrením súhlasu majiteľa účtu, k čomu preukázateľne, v danom prípade nedošlo, žalovaná suma, ktorá pozostáva len z poplatkov a úroku z týchto poplatkov je preto nedôvodná. Žalobca tým, že účtoval na ťarchu účtu žalovaného rôzne poplatky, ktoré následne zaťažil úrokmi, spôsobil, že stav na účte žalovaného bol mínusový bez toho, aby vôbec na účte prebehli nejaké operácie. Z uvedeného je zrejmé, že nejde o stav zapríčinený konaním žalovaného, a preto konanie, postup žalobcu, súd nepovažoval za konanie v súlade so zákonom, ako aj dohodnutými zmluvnými podmienkami. Ohľadom žalobcom preukázaných zmluvných dojednaní a obchodných podmienok, podľa ktorých žalobca postupoval, súd skonštatoval, že tieto sú v zrejmom rozpore s dobrými mravmi, ich obsah žalovaný ako spotrebiteľ nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť, a teda nejde o individuálne dojednané zmluvné podmienky. Nie sú súčasťou zmluvy, aj keď sa to v nej uvádza a sú jednoznačne na škodu spotrebiteľa.

5. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalobca má za to, že nakoľko žalovaný nevyjadril nesúhlas s novým znením obchodných podmienok, konkludentne dal najavo, že s novým znením obchodných podmienok súhlasí, a teda vzťah medzi klientom a bankou od tohto momentu regulujú nové všeobecné obchodné podmienky. Zároveň žalobca uviedol, že ani zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nestanovoval, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente. Takéto pravidlo nezaviedol ani zákon č. 129/2010 Z. z. Tento výklad potvrdil aj rozsudok Súdneho dvora EÚ z 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Biróová), ktorý ustálil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutné v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach, alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Ani smernica nebráni členským štátom, aby zakotvili povinnosť, že všetky dokumenty obsahujúce náležitosti zmluvy povinné v zmysle smernice, majú byť podpísané. Z uvedeného teda vyplýva, že obchodné podmienky, sadzobník, sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. Žalobca ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/190/2018, sp. zn. 5Co/241/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/130/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/39/2018, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/140/2018 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/39/2018. Ohľadne nároku na úrok 28 % ročne žalobca odkázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27. 03. 2018, v ktorom súd uviedol, že v dôsledku toho, že sa majiteľ dostal prečerpaním finančných prostriedkov na jeho osobnom účte do stavu mínusu, patria banke z takto poskytnutých peňažných prostriedkov žalovanému úroky dohodnuté zmluvne vo VOP, a to v bode 3.8 VOP a 3.12 s odkazom na bod 8.8 VOP s tým, že úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov ňou poskytnutých nad rámec zostatku na jeho účte. Nepovolené prečerpanie je podstatným porušením zmluvy o bežnom účte, ktoré má za

následok nielen právo banky požadovať úroky za prečerpanie účtu, s ktorou povinnosťou počíta aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania.

7. Žalovaný k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že nikdy slovom alebo písmom nedal súhlas so zmenami obchodných podmienok a sadzovníka poplatkov. Žalobca nedisponuje žiadnym dôkazom, ktorý by svedčil o tom, že žalovaný svojim faktickým správaním odsúhlasil zmenu všeobecných obchodných podmienok, a to či už zadávaním príkazov na úhradu, vkladom hotovosti alebo využívaním služieb elektronického bankovníctva. Preto nemôže byť pravdivé tvrdenie žalobcu, že žalovaný preukázateľným spôsobom prejavil súhlas so zmenou všeobecných obchodných podmienok. Navyše, nárok uplatnený žalobcom odporuje dobrým mravom.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní vzhľadom na včas podané odvolanie žalobcom preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Odvolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec správne právne posúdil. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie súdu prvej inštancie a na potvrdenie správnosti rozsudku a v súvislosti s odvolacími dôvodmi dopĺňa.

11. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 28. 06. 2005 uzavretá zmluva, na základe ktorej žalobca pre žalovaného zriadil a viedol účet žalovaného č. V.. Aj keď zmluva o bežnom účte je zmluvou, ktorá bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka, nepochybne jedná sa o spotrebiteľský vzťah. Z predložených listín jednoznačne vyplýva, že pri uzatváraní zmluvy žalobca vystupoval ako právnická osoba, ktorá koná v rámci svojho podnikania a žalovaný ako fyzická osoba, ktorej boli poskytnuté na základe formulárovej zmluvy bankové služby a produkty na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Podľa názoru odvolacieho súdu išlo o vzťah strán sporu na základe spotrebiteľskej zmluvy.

12. Základnou črtou spotrebiteľskej zmluvy je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb túto charakteristiku spĺňa. Ich súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností zmluvné dojednania majúce charakter všeobecných obchodných podmienok, ktoré žalovaný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov.

13. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

14. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch, vrátane úverov. Odvolací súd je toho názoru, že ak by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka mali byť vyňaté niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, zákonodarca by to explicitne upravil. To platí aj na typy upravené v Obchodnom zákonníku. Ide pritom o veľmi zásadne nekauzistické ustanovenie zákona („...ani inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie“) sledujúce inter alia vylúčenie dopadu nepriaznivejšieho právneho následku na spotrebiteľa oproti následku, ktorý konkurenčne dopadá na spotrebiteľa podľa „tohto“ zákona. Je logické sa domnievať, že zákonodarca tým rozumel

Občiansky zákonník. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v súlade so Smernicou vyjadruje kogentnosť úpravy neprijateľných podmienok s tým, že v spotrebiteľských zmluvách nie je možné dojednať také práva alebo povinnosti odchylné od zákonnej úpravy, ktoré by boli v neprospech spotrebiteľa. Neplatné sú také dojednania v spotrebiteľských zmluvách, ktorými by sa spotrebiteľ vzdával tých práv, ktoré mu zákon priznáva alebo dojednať také ustanovenie, ktoré by zhoršili jeho postavenie ako účastníka zmluvy....“). Súd prvej inštancie uvedené ustanovenie aplikoval dôsledne a podľa názoru odvolacieho súdu v súlade so zmyslom a cieľom predpokladaným zákonom.

15. Za stavu dualistickej právnej úpravy (dvojaká právna úprava rovnakých inštitútov súkromného práva) je úplné vylúčenie občianskoprávnej úpravy inštitútov súkromného práva a naopak, paušalizované použitie obchodného práva typického predovšetkým pre podnikateľskú sféru, nenáležitú (viď dôsledky pre spotrebiteľov v ďalšej časti odôvodnenia). Ako už odvolací súd uviedol, prvostupňový súd označil dohodnutú zmluvu správne ako spotrebiteľský úver a ako absolútny obchod. Odvolací súd nemá pochybnosti o súlade ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka s právom Európskej únie, ktoré umožňuje členským štátom prijať na ochranu spotrebiteľov aj prísnejšie ustanovenia, než aké odporúča smernica Rady 93/13/EHS (čl. 8 smernice Rady 93/123 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách „Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa“, porov. tiež rozsudok súdneho dvora vo veci C-484/08).

16. Súdom prináleží súdna kontrola zmluvných podmienok a dokonca aj abstraktná kontrola zmlúv s cieľom vylúčiť zo života bežných ľudí neprimerané podmienky, ktoré zhoršujú kvalitu života a tak naplniť cieľ čl. 6 citovanej smernice „postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali“.

17. Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. O tom, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, neboli žiadne pochybnosti a v konečnom dôsledku tomu zodpovedá aj definícia spotrebiteľskej zmluvy, za ktorú sa považuje každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ak ju uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (predtým porov. § 23a zákona č. 634/1992 Z.z., ktorý za spotrebiteľskú zmluvu označil explicitne aj zmluvu podľa Obchodného zákonníka).

18. Na spotrebiteľský úver formou prekročenia sa vzťahujú taxatívne vymedzené ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch. Je potrebné pripomenúť, že zmyslom zákonnej úpravy spotrebiteľských úverov je poskytnutie dostatočnej miery ochrany a informovanosti spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutým úverom, ako aj jeho zmluvnými právami a povinnosťami.

19. V predmetom spore sa žalobca domáhal vo vzťahu k žalovanému splnenia povinnosti platiť úroky zo sumy nepovoleného prečerpania vo výške 28 %, ktorá pre žalovaného vyplývala z bodu 3.12 všeobecných obchodných podmienok, v zmysle ktorých je majiteľ účtu povinný po dobu nepovoleného prečerpania platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Odvolací súd uvádza, že uvedenie úrokovej sadzby v rámci všeobecných obchodných podmienok s následným odkazom na vývesku úrokových sadzieb nenapĺňa účel sledovaný Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Na to, aby sa spotrebiteľia mohli rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, mali by sa im pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o ich povinnostiach, ktoré si spotrebiteľ môže vziať so sebou a zvážiť. Zmluva o úvere by mala zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú. V záujme zabezpečenia úplnej transparentnosti by sa spotrebiteľovi mali poskytnúť informácie o úrokovej sadzbe úveru pred uzavretím zmluvy o úvere, ako aj pri jej uzavieraní. Všeobecné obchodné podmienky však predstavujú rozsiahly, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročný text, vopred pripravený dodávateľom, bez možnosti spotrebiteľa zmeniť ich obsah. Z tohto dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzavretia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa tak splneniu povinnosti, pri znalosti ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že všeobecné obchodné podmienky spotrebiteľ nepodpisuje, nemožno tak preto dospieť k záveru o prejavení súhlasu žalovaného s ich obsahom. Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch prispieva k transparentnosti trhu a

umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný ako spotrebiteľ však túto možnosť nemal, keďže výška úroku a poplatkov nebola uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere. (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010).

20. Odvolací súd, rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne, alebo na inom trvalom nosiči, poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovo-právnom vzťahu. V tomto smere odvolací súd pripomína závery Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I ÚS 3512/11 cit.: „Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“

21. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak banka uvedie podstatné obsahové náležitosti (výška úrokovej sadzby počas doby prekročenia) len v rámci rozsiahlych, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročných všeobecných obchodných podmienok, takéto konanie nemožno hodnotiť inak ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. V tejto súvislosti odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 9C/113/2015 zo dňa 15.10.2015 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/10/2016 zo dňa 24.11.2016, ktorými bola zmluvná podmienka v totožnom znení určená za neprijateľnú.

22. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie je zrejmé, že samotný žalobca tým, že účtoval na ľarchu účtu žalovaného rôzne poplatky a úroky, sám spôsobil to, že stav na účte žalovaného bol mínusový bez toho, aby vôbec na účte prebehli nejaké operácie. Preto žalobcovi nie je možné priznať plnenie na ľarchu žalovaného v danom prípade. Navyiac žalobcom uplatnená výška debetných transakcií predstavuje započítané úroky a poplatky, ktoré pre neprijateľnosť zmluvných podmienok nie je možné v rozsahu vyčíslenom žalobcom akceptovať v predmetnom spore.

23. Už podľa dátumovo najstaršieho výpisu účtu žalovaného vyplýva, že žalovaný mal k 31. 12. 2007 zostatok na účte 2,09 eura. V roku 2012 to bol zostatok 3,58 eura. Žalovaný sa dostal do debetu až v čase od 31. 05. 2013 do 03. 06. 2013, a to vo výške 5 eura (poplatok za vedenie exekúcie). So žalobcom predložených výpisov z účtu však vyplýva, že žalovaný nevykonal na účte žiadne transakcie, v dôsledku ktorých by sa mal dostať do debetného zostatku. Žalobca súdu nepreukázal, z akého dôvodu začal odo dňa 31. 05. 2013 zaťažovať účet žalovaného poplatkom za vedenie exekúcie. Neozrejmil a nevysvetlil, či a akou exekúciou alebo výkonom rozhodnutia bol účet postihnutý (12 x 5 eur poplatok za vedenie exekúcie a úroky). V tejto súvislosti odvolací súd uzatvára že tento záporný zostatok na účte žalovaného sa následne zvyšoval, pričom na ľarchu žalovaného boli od uvedeného obdobia účtované len poplatky za vedenie exekúcie a tiež úroky, pričom uplatnený úrok žalobcu vo výške 28 % ročne pri nepovolenom prečerpaní má povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa ust. § 53 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, ktorá zmluvná podmienka v totožnom znení bola v inom konaní vyhlásená za neprijateľnú.

24. Navyiac napriek účtovaným poplatkom zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť akékoľvek poplatky, ktoré boli vykonávané na ľarchu jeho bežného účtu a ani ich výšku, pričom ustanovenia o poplatkoch obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach a sadzobník poplatkov a služieb žalobcu, na ktorý zmluva odkazuje nemožno považovať za individuálne zmluvné dojednané ustanovenia, ktorých obsah pred podpisom zmluvy by žalovaný mal reálnu možnosť ovplyvniť a ako také spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Záverom je potrebné uviesť, že úrok predstavuje odplatu pre veriteľa za poskytnuté peňažné prostriedky, avšak žalobca žalovanému žiadne peňažné prostriedky neposkytol. Naopak, na ľarchu osobného účtu žalovaného dlhodobo účtoval iba poplatky za vedenú

exekúciu. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a v súvisiacom výroku o trovách konania v súlade s ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP za použitia ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 2 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto vzhľadom na jeho úspech súd mu priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).